

בתשובה לשאלה שלי: זה יהיה קשה. תחילה יהיו משברים. אבל אחר-כך, בשלב השני, יושג הסכם. השר לא השאיר ספק לגבי הצפיות המצריות: כמו בעניין סיני, גם בעניין הגדה ועזה תבין ישראל בסוף היכן הצדק, ותקבל את הגישה הנכונה. בינתיים צריכה מצריים לשכנע את העור לם הערבי לעלות על דרך השלום. ישראל יכולה לעזור בזה מאד. איך? עלידי מחוות כלפי הפלסטינים. כאשר אלה יבינו כי אליסאדאת פועל גם לטובתם, הם יצטרפו להסכם.

שאלתי: האם מדיניות ההתנחלות הישראליית יכולה להשפיע על התהליך? בוט רוס'ע'אלי, מבלי לעוות את הפנים: אם תפסיק ישראל את הקמת ההתנחלויות בתקופת המשא-והמתן, זה יעזור למצריים למשוך את העולם הערבי לצד השלום. המסר הכללי היה ברור: מאי מייחשלים לא נגמר. החלק הי עיקרי שזו רק מתחיל. בני פיתרון הבטייה הפלסטינית, אין שום אמתו.

קבלת פנים

לוהטת

איש אינו יכול לומר כי בגין זכה, בהגיעו, בקבלת-פנים קרירה. היה חם. חם מאד-מאד. החום הגיע ל-46 מעלות, הרוח החמסנית (כך היא נקראת גם ב מצריים, ולא היה צורך לבגין להסביר למצרים את פירוש המילה כפי שעשה), ייבשה את הגוף. אצל כל הנוכחים במעמד, נחרת החום הזה בזיכרון כסממן העיקרי של היום. אצל כל הנוכחים, זאת אומרת, מילבד מנחם בגין עצמו. הוא היה במצבי רוח מרום מאד. הוא ידע שהוא עושה היסטוריה, ולא הרגיש כלל בחום. בחללי פת-החורף שלו ובעניבה, הוא התנהג כמו בווינגטון, כאשר נאם נאום ממושך לפני קהל-מאזינים שחשש שמא יקפאו אבריו בקור.

כן, זה היה רגע היסטורי — למרות שהכז אמרו שזה רגע היסטורי.

כשרגלו של ראש-ממשלה ישראלי דרכה לראשונה על אדמה ערבית ריבונית, לצי לילי התיקווה, אחרי ארבעה דורות של מילחמה — מי יכול היה להישאר אדיש? אם חסרה לי תיזכורת, היא באה ברגע האחרון. כשקראתי את המילים „פלסטין 1948“ על הדגל, במרחק של כמה צעדים ממני, הסביר לי עיתונאי מצרי שיחידה זו לחמה בפלוג'ה. הערתי שגם אני הייתי הפלוג'ה, ושי נפצתי שם.

שוער לשלום

מייד עם הגיעי למצריים, ביקשתי להי פגש עם בוטרוס בוטרוס'ע'אלי, שר-המי דינה לענייני-חוץ. כעבור שעה באה תשר בה מתפעה: שכל הישראלים מוזמנים לבוא בערב לארמון שר-החוץ, ושם תיערך להם מסיבת-עיתונאים מיוחדת.

היה זה מישחק אינטלקטואלי מרתק. 180 העיתונאים הישראליים והזרים, שבאו מי ישראל, הצטופפו בארמונו המפואר של פארוק, בכיכר-השיחרור. בוטרוס'ע'אלי ישב מולם. הוא לא נאם. העיתונאים זרקו לו שאלות קצרצרות, והוא ענה תשובות קצרצרות וחותכות. היה זה פינג-פונג אינטלקטואלי-פוליטי מיוחד במינו. הגאה טהורה, למרות החום הנורא.

המסר שר ע'אלי: אנחנו יוצי אים לשלב הבא של המאמץ לי מען השלום. השלום האמיתי עוד לא הושג. כינתיים הושג רק שלום בין שתי מדינות. יש להשיג את השלום עם העולם הערבי כולו, ובעיקר עם הפלסטינים.

להחיה. מוטב היה לגמור את העניין עכ- שיו, כשיש במילא עימות חריף בין מצריים וחברותיה. והביקור לא יוסיף ולא יגרע, תחת לערכו במועד אחר, כשהוא עלול לגרום לעימות מצרי-ערבי חדש. **ובעיקר: השלום נחתם, והוא מוכרה להיראות.**

אלמלא נערך הביקור, היו אויבי השלום בישראל מאשימים את בגין בכך שמסר את סיני בחינם, בלי תמורה, ושהשלום אינו שלום. הסברתי לבעלי-שיחי: אם רוצים לשכנע את דעת-הקהל בישראל להמשיך בדרך השלום — לקראת פיתרון הבעייה הפלסטינית — צריכים להוכיח לעם הישראלי כי השלום נושא פרי, כי הויתור כדאי, כי נוצרת מציאות של שלום, שהיא חשובה מכל דבר אחר. נראה כי אליסאדאת עצמו היה בדיעה זו, והוא כפה אותה על יועציו, שפיקפקו. בין אלה היו, כמובן, אנשי-הצמרת המצריים המופקדים על החזית הלוהטת — חזית-העימות בין מצריים והעולם הערבי.

זיטה
ניגרת ממיצחו של אנוור אליסאדאת אחרי שלחץ את ידי מאתיים המוזמנים לסעודה.

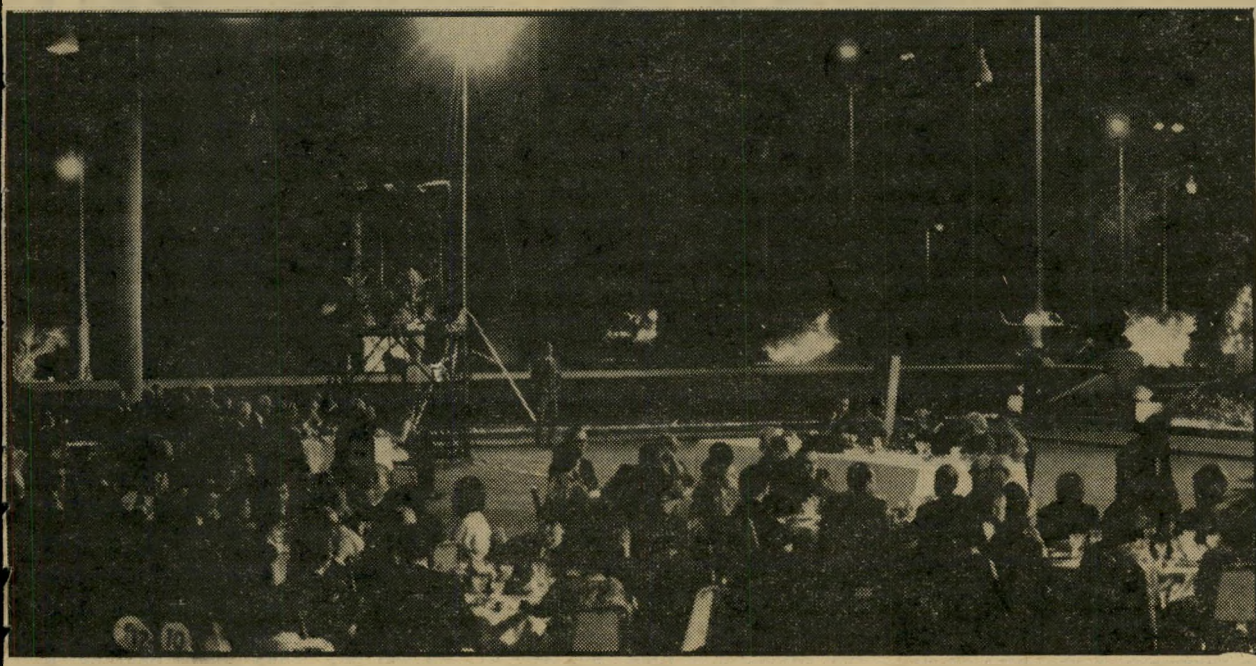
(המשך מעמוד 39)

היר. בזה אחר זה הודיעו השגרירים הערי ביים שהם מסתלקים מבירת-מצריים. הי סנקציות הכלכליות התחילו לפעול, והן יעלו למצריים במיליארדי דולארים. המ דינות המתונות, כמו סעודיה ומדינות המיפרץ, עמדו תחת לחץ כבד של המדינות היותר קיצוניות, עיראק וסוריה. כל מאורע קטן היה יכול להטות עוד יותר את הכף לרעת מצריים ולגרום לנוק בלי ישוער.

„מדוע אין בגין מבין את המצב שלנו?“ שאל אותי פקיד מצרי בכיר, יום לפני בואו של ראש-הממשלה. „זה עלול לגרום לנו נזק עצום. מדוע הוא מוכרה לבוא דווקא עכשיו?“

אמרתי לו שדדעתי ראשיהממני שיה צדק, וכי הביקור חייב לי היערך עתה.

קודם כל: תמיד יהיו נימוקים טובים

האורחים ישובו ליד שולחנות עגולים, שסודרו בחצי-גורן עגולה, מול השולחן (מימין, למעלה) שלידו ישבו אליסאדאת, בגין, מובארק ונשותיהם. בתמונה למעלה: דגלי ישראל ומצריים מעל לשער הכניסה למישטח האדיר של ארמון קובה.

אווירה קסומה
שררה במהלך הסעודה. ביגלל המיגבלות שהוטלו על הצל- מים, לא הונצח המעמד בתמונה המראה את הרקע המרהיב של הארמון הלבן המואר. מסיביב לדשא הגדול הוארו התמרים.